

Останній тиждень видався для Ларрі Містері напруженим. Його друзі вже втішалися червеною свіжістю лондонських парків, а Ларрі на разі тільки мріяв про літні канікули. Найприкріше те, що цьогоріч вони могли для нього взагалі не початися.

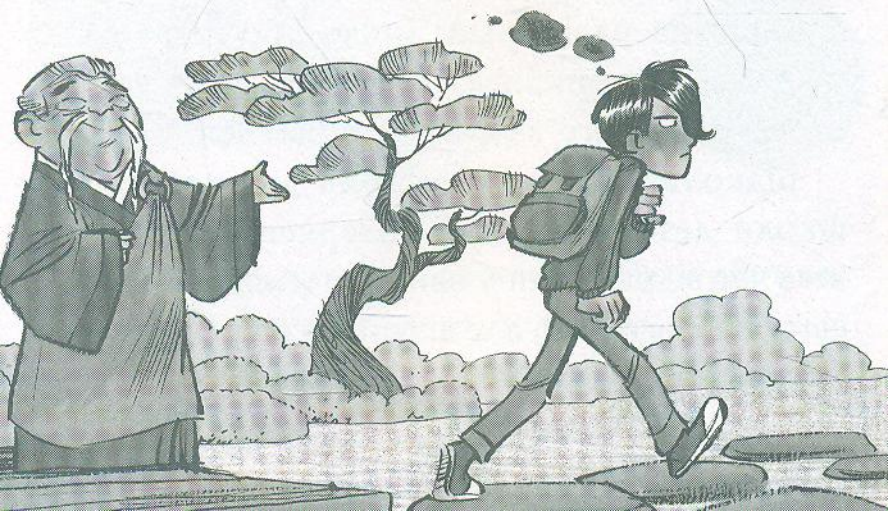
Відколи хлопчина вступив до славетної школи детективів «Ай-Інтернешнл», його весь час відряджали у найвіддаленіші куточки світу на навчальні, але вкрай виснажливі розслідування.

Сьогодні, однак, втома зовсім не була пов'язана із якимсь складним кримінальним завданням.

Донедавна хирлявий, неохочий до фізичної праці ботан Ларрі, любитель пізно лягати й пізно вставати, регулярно прогулював заняття з бойових мистецтв.

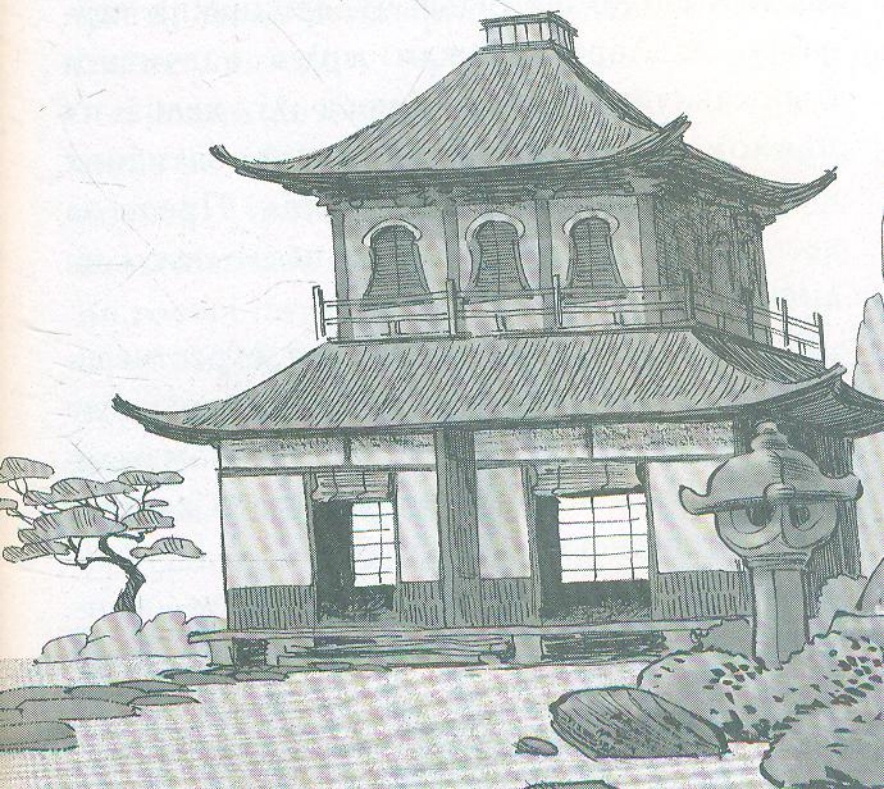
Та одного суботнього ранку він відчув, що його м'язи перетворилися на желе, а суглоби риплять, наче іржаві завіси. Хлопець зі стогоном підвівся з ліжка, поплентався на кухню, де ум'яв три холодних млинці з шоколадним кремом, узяв наплічник і за-

лишив свою мансарду на п'ятнадцятому поверсі.

У вихідний о восьмій місто тільки прокидалося. Ларрі пірнув у метро і невдовзі опинився в потрібному місці. Таємничій заклад, серед цегляних будиночків, розмістився в самому центрі Лондона.

Хлопець постукав у дерев'яні ворота, розцяцьковані химерними східними символами.

Йому відчинив сенсей Міядзакі — літній япо-
нець з довгими сивими вусами, вбраний,
у чернечу рясу.

— Доброго ранку, Ледача Вивірко, —
усміхнувся він до Ларрі. — Готовий до на-
вчання?

Ларрі на те лише засопів і потопав через
сад каменів Дзен до дерев'яної пагоди.

«Ледача Вивірка»? Оце прізвисько! Утім,
пояснюючи основи бойових мистецтв, учитель
вдавався й до ще більш чудернацьких тер-
мінів. А Ларрі завжди мріяв навчитися
блискавичних ударів Брюса Лі, хвацьких
прийомів Джеймса Бонда, акробатичних
вивертів персонажів «Матриці». Проте за
весь тиждень тренувань до цього так і не
дійшло.

Тим часом як сенсей Міядзакі, схрестивши
руки на грудях, чекав у альтанці, Ларрі витяг
з наплічника своє біле кімоно, неквапом надів
його і пішов босоніж до великого каменя
в центрі японського саду.

— Можна починати, вчителю... гм... сен-
сею? — спитав Ларі. — Як завжди, так?